

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. Варна, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти септември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Деспина Г. Георгиева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско дело
№ 20253000500296 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивни жалби срещу решение № 193/25.02.2025г., постановено по гр.д. № 1391/2023г. по описа на ОС Варна, подадени от двете страни по спора, като следва:

1. Въззивна жалба от „Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания д-р Марко Антонов Марков – Варна“ ЕООД, срещу решението, в частта, с която болницата е осъдена да заплати на Д. Г. К. сумата от 15 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в следствие на погрешно поставена й на 02.11.2023г. диагноза, по частично предявен иск в размерна 30 000лв., от общо 50 000лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 04.07.2023г. до окончателното им изплащане, на основание чл.49 ЗЗД.

В жалбата се излагат оплаквания за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната част, като постановено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Оспорва, че са налице елементите на фактическия състав на чл.49 ЗЗД за възникване на гаранционно-обезпечителната отговорност, като се твърди, че

съдът не е обсъдил в пълнота и съвкупност събраните по делото доказателства, от които се установява, че служителите на въззивното дружество не са допуснали неправомерно поведение. Медицинската помощ е предоставена своевременно и адекватно, направени са необходимите медицински изследвания, проведено е своевременно и адекватно лечение, в съответствие са нормите на ЗЗ, подзаконовите нормативни актове и медицинските правила, приложими в областта на онкологията. Посочва се, че погрешната диагноза не е резултат от небрежност, а медицинска вероятност, често срещана в практиката, като ищцата не е била подложена на ненужно лечение, което да е довело до вредоносни последици за същата - физически или психически. Твърди се също, че присъденото обезщетение е в неоснователно завишен размер.

Отправеното искане е за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на предявения иск. В условие на евентуалност е отправено искане да се присъди обезщетение в по-нисък размер. Претендира присъждане на разноските по делото.

2. Въззивна жалба от Д. Г. К., чрез адв. О. Т. - К., срещу решението, в частта, с която е отхвърлен предявения от нея иск с правно основание чл.49 ЗЗД за осъждане на ответника да ѝ заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди за разликата над присъдения размер от 15 000лв. до заявената претенция от 30 000лв., частично от общо 50 000лв. Изложените оплаквания във въззивната жалба, са за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната част, като постановено при съществени процесуални нарушения и неизяснена фактическа обстановка.

Излага се, че при определяне размера на обезщетението не е съобразена продължителността на негативните емоции и свързаните с тях последствия, интензитета на проявлението им. Твърди се, че съдът не е обсъдил обстоятелствата, че поради незаконосъобразните действия на ответника – немарливо отношение, водещо до погрешна диагноза, противоречиви становища на различните специалисти относно вида на заболяването, водещо до липса на възможност за вземане на информирано решение относно начина на лечение, което от своя страна е довело до отчаяние и чувство на безизходица и несигурност. Оспорва се извода, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди в периода от поставянето на погрешната диагноза до датата на отхвърлянето ѝ – 24.03.2023г., като се излагат твърдения, че негативните емоции не са изчезнали в края на този период. Посочва, че в хода на производството по делото е узнала, че от страна на лечебното заведение не са били предоставени всички хистологични препарати и при потърсеното второ мнение от специалист същите не са били изследвани, което обстоятелство е довело до чувство на несигурност и притеснения у нея, дали наистина няма онкологично заболяване. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на акт, с който предявената искова претенция да бъде уважена в предявения размер. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание, чрез процесуален представител жалбата се поддържа. Изразява се становище за неоснователност на въззивната жалба, подадена от „Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания д-р Марка Антонов Марков – Варна“ ЕООД.

В срока по чл.263 ГПК е подаден отговор от „Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания д-р Марко Антонов Марков – Варна“ ЕООД, с който въззивната жалба на Д. К. се оспорва като неоснователна.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл.269, пр.1 от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе съдът съобрази следното: доводите за допуснати съществени процесуални нарушения при първоинстанционното разглеждане на спора – необсъждане в пълнота на доказателствата и неправилна преценка на същото, по естеството и тежестта си не обуславят недопустимост на произнасянето на ВОС. С оглед непосредствената цел на въззивното производство – повторно разрешаване на материалноправния спор и съобразно правомощията си на инстанция по същество въззивният съд следва да направи собствени фактически и правни изводи по материално-правния спор, след като отстрани допуснатите от първоинстанционния съд процесуални нарушения за които са направени оплаквания във въззивната жалба, в т. ч. и по събиране, обсъждане и преценка на доказателства.

Исковото производство пред ВОС е образувано по предявени иски с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД. Изложените в исковата молба твърдения са, че през месец октомври 2022г. ищцата след насочване от личния ѝ лекар за консултация с дерматолог е посетила кабинета на д-р Д.К. при СБАЛОЗ „Д-р Марко Антонов Марков – Варна“ ЕООД. След прегледа по съвет на лекаря въззивницата дала съгласие да ѝ бъде направена биопсия. На 02.11.2022г., когато отново посетила кабинета на д-р К. за получаване на резултати, ѝ било съобщено от онкокомисия, че има злокачествено заболяване. Било уговорено извършване на операция. Преди извършването на операцията д-р К. я информирала, че следва да се направи разрез от 1-1,5 см., но действително направения бил по-голям. При потърсено след операцията второ мнение, специалист при УМБАЛ „Токуда“, гр. София след извършен преглед изразил становище, че с оглед състоянието на въззивницата не е била

необходима оперативна интервенция. След контролен преглед през м. май 2023г. д-р К. констатира, че белегът от операцията зараста добре и обяснила, че оперативната интервенция била осъществена с оглед презастраховане от нейна страна. Въззивницата твърди, че при първоначалния и прегледа след операцията, д-р К. като служител на ответната болница не ѝ е била поставена точна диагноза, не са разяснени други възможности и методи на лечение освен операция. Не ѝ е бил предоставен формуляр за информация на пациента, който е част от изискванията на кл.пътека 199.1 и в който са посочени алтернативни методи на лечение, от които въззивницата е можела да се възползва. Твърди също така, че операцията не е била от спешен порядък и е могло да бъде избегната, както и, че направения разрез по размер не кореспондира със сложността и вида на осъществената интервенция. Посочва се, че и друг служител на ответната болница – д-р М.Т.-Д., която е изготвила резултата от хистологичното изследване в резултата на проявена небрежност е поставила грешна диагноза, довела до неправилна преценка от страна на лекуващия лекар за вида на терапията. Членовете на онкокомисията, също служители в болницата, са допуснали нарушения на разпоредбите на чл.86, ал.1 ЗЗ, Медицински стандарт „Медицинска онкология“, Правилник за дейността на комисията, Кодекса на професионалната етика на лекарите в България, Европейската харта за правата на пациентите и Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, като не са ѝ разяснили в качеството ѝ на пациент възможните методи за алтернативно лечение, като по този начин са я лишили от възможност за вземане на информирано решение. Твърди, че от тези неправомерни действия е претърпяла неимуществени вреди –болки и страдания, както към момента, в който е била уведомена за поставената диагноза, която в следствие се оказала грешна, по време на престоя ѝ в ответното лечебно заведение, така и впоследствие на извършената интервенция - шок, емоционален стрес, белег на лицето, което рефлектирало върху нейното самочувствие и психично състояние.

С оглед на това е предявила и иска си за осъждане на ответника – въззиваемото дружество, в качеството му на работодател на виновните лица да ѝ заплати сумата от 30 000 лева, частично от 50 000 лева за обезщетяване на така описаните претърпени от нея вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В срока по чл. 131 ГПК исковата претенция е оспорена от ответната страна – "СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков-Варна" ЕООД като неоснователна. Оспорват се твърденията, че при диагностицирането на ищцата и последвалото лечение е допуснато противоправно поведение на служителите на болницата, като се твърди, че медицинската помощ е предоставена своевременно и адекватно, извършени са необходимите медицински изследвания и е проведено адекватно лечение. От страна на лекарите в лечебно заведение не са извършени каквито и да било нарушения на установените медицински стандарти и Правила за добра медицинска практика. Оспорват се твърденията за допуснати нарушения при извършване на изследванията и операцията и, че е била поставена погрешна диагноза. След осъществен на 06.10.2022г. е била поставена диагноза „съмнение за карцином на кожата по лицето, с размер 5/3мм“. След съгласие от пациента е извършена биопсия, в следствие на която е поставена диагноза „плоскоклетъчен невроговяващ карцином“ и ищцата е била поканена на комисия за определяне на план за лечение. Поставената диагноза е съобразена с изискванията на НЗОК и е обоснована с резултат от биопсия. След извършване на оперативната интервенция, оперативния материал е прегледан под микроскоп и е установено, че липсват данни за малигнен туморен процес, а са налични промени в зоната на предходна биопсия. Посочва се, че липсата на туморен процес в оперативния материал, не отменя поставената диагноза, а доказва отстраняване на тумора в радикални граници съгласно Ръководството на Българската асоциация по онкология. Ищцата е била информирана за всички проведени лечебно-диагностични процедури, а осъществения метод на лечение е правилен и единствено възможен.

По съществуто на спора, съобразно наведените във въззивните жалби оплаквания, в т. ч. и препращайки към вече направеното произнасяне по твърденията за недопуснати и несъбрани доказателства поради процесуални нарушения на първоинстанционния съд /определение по чл. 267 ГПК/, въз основа на становищата на страните, приетите доказателства и приложимия закон, настоящият състав на съда приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не е спорно, а се установява и от приетата медицинска документация, че на 06.10.2022г., на ищцата е направен преглед в "СБАЛОЗ

Д-р Марко Антонов Марков-Варна" ЕООД от д-р К. с поставена диагноза "съмнение за карцином на кожата на лицето в ляво подочно с размери 5/3мм". Извършена е биопсия, като в резултат № 9987/13.10.2022г. е посочено, че се касае за „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен некератизиращ. С решение № 4788/02.11.2022г. след обсъждане на резултатите от хистологичното изследване, онкологичната комисия е взела решение за терапевтична стратегия – оперативно лечение, съответно симптоматично и палиативно лечение. На проведеното заседание на комисията е присъствала и ищцата, като Д-р К. й е съобщила диагноза „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен некератизиращ“. Диагнозата е поставена въз основа на хистологичен резултат, установен след хистологично изследване извършено в ответната болница, който е бил изготвен след биопсия. На 15.11.2022г. е извършен преглед на ищцата, като в амбулаторния лист е вписана диагноза „кожа на други неуточнени части на лицето и е предписана терапия – оперативно лечение по решение на онкокомисия. След проведен на 16.11.2022г. преглед и насочване за хоспитализация, на 18.11.2022г. въззивницата е включена в листата за планов прием и е постъпила в "СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков-Варна" ЕООД за лечение в отделение по хирургия.

Видно от представения по делото резултат от хистологично изследване от 21.11.2022г. в графа „диагноза“ е посочено – състояние след предходна биопсия № 9987/13.10.2022г. – плоскоклетъчен невроговяващ карцином. Резекция с чисти резекционни линии. Ищцата е изписана от лечебното заведение на 21.11.2022г.

Представени са резултати от изследвания на предадени от ответника, изготвени при него първоначални проби, след осъществена биопсия и след оперативна интервенция: второ мнение по желание на пациента, изготвено на 04.01.2025г. от Отделение по „Клинична патология“ при УМБАЛ „Токуда“ и резултати от хистологично изследване № K299/24.03.2023г., изготвено от „Национален онкологичен медицински център“ ЕООД. Във същите е посочено, че при изследване на предоставени парафинови блокчета №№ 9987/2022г., 11761, 11762/2022г. е налице „инфертна фоликуларна кератоза“. По отношение на тези под №№ 9987/2022г. и 9987/2022г. като резултат от хистологичното изследване е налице „инферентна фоликуларна кератоза“, отстранена нерадикално, а по отношение на № 11761-11762/2022г. е установен фрагмент от кожа със съхранен хистологичен строеж.

Безспорно е установено от ангажираните по делото доказателства – Съдебно-психологична експертиза и гласни доказателства, че в резултат на поставената диагноза и проведеното лечение въззивницата е претърпяла болки и душевни страдания, обемът и интензитетът на които е относим само при наличието и на останалите предпоставки от фактическия състав на чл. 49 вр. 45 ЗЗД. По тези съображения, преди обсъждането на тези доказателства, съдът дължи отговор на спорния между страните въпрос – налице ли е неправомерно поведение от страна на лекарите в ответното лечебно заведение, касаещо диагностициране на заболяването и взетото решение за лечение, чрез оперативна интервенция, извършената операция, което поведение да е обусловило претърпените от въззивницата вреди.

Лекарската професия като правнорегламентирана дейност, представлява съвкупност от действия по вземане и прилагане на решения за профилактика, диагностика и лечение, обусловени от конкретните обстоятелства. Съгласно чл. 80 от Закона за здравето качеството на медицинската дейност се основава на утвърдените по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения медицински стандарти и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, ал. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Съгласно чл. 6а от Закона за лечебните заведения медицинските стандарти определят минималните задължителни изисквания към структурите за осъществяване на дейностите по определени медицински специалности или изпълнение на отделни медицински дейности за осигуряване на качествена профилактика, диагностика, лечение, рехабилитация и здравни грижи за пациента. Съответствието на предприетите действия, респ. изискуемото се дължимо поведение, установено в тези стандарти и правила, разгледано в контекста на конкретните факти и обстоятелства е критерият за направата на извода дали при оказаната медицинска помощ е допуснато противоправно поведение, което да е в причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат.

За установяване релевантните обстоятелства по делото са приети писмени доказателства – медицинска документация /ИЗ от пролежаването и проведеното лечение в ответната болница/, разпитани са свидетели и са проведени единична и тричленна СМЕ.

Съдът изцяло кредитира заключенията и на двете експертизи като

обективни и компетентни, даващи обосновани отговори на поставените от съда въпроси въз основа на анализа на доказателствения материал по делото и на притежаваните специални знания и професионален опит от вещите лица.

От съвкупния анализ на ангажираните по делото доказателства /медицинска документация, показания на свидетели и заключения на СМЕ/ съдът намира за установено, че поставената от служители на ответника диагноза на ищцата – „плоскоклетъчен карцином, едроклетъчен, некератинизиращ“ е погрешна. В заключенията е посочено, че всички представени на експертите хистологични препарати, монтирани върху предметно стъкло са били покрити с лак, вместо с покривно стъкло, което създава значителни затруднения при диагностика. В тази връзка вещите лица посочват, че в Наредба №12/04.11.2016г. за утвърждаване на медицински стандарт „Обща клинична патология“ е предвидено изготвяне на хистологични препарати под покривно стъкло, без артефакти. При изследване на материала, взет от биопсия № 9987/2022г. от ищцата се установява заболяване, което принадлежи към кожните тумори, съобразно класификация на СЗО за 2018г. – „Иритативна/инвертна себорейна кератоза“, което заболяване по същността си е доброкачествен туморен процес. Същото е идентично със старото наименование на заболяването „инвертна фоликуларна кератоза“. При преглед на хистологичните препарати, изготвени след извършената разширителна резекция - № 11761-11762/2022г. вещите лица установяват единични малки фокуси от клетки субепирдермална, в горната дерма, със същия туморен характер, като в заключение посочват, че ищцата е имала доброкачествен туморен процес, който по стандартите в „Медицинската онкология“ не отговаря на критерия за онкологично заболяване. По отношение на приложените оперативни методи, вещите лица посочват, че същите са адекватни и задължителни при установяване на туморни процеси, включително и при доброкачествени. При установяване на доброкачествен тумор е необходимо същият да бъде отстранен, тъй като е налице опасност от нов рецидив. В заключението се посочва, че при ищцата, туморната формация не е била отстранена напълно при първата оперативна интервенция, което е наложило оперативна манипулация и осъществяване на оперативния разрез до „здраво“. Вещите лица са дали категорично заключение, че не са налице други възможни клинични, лабораторни или образни методи на лечение и единственото необходимо е било осъществяване на оперативна процедура за

премахване на туморния процес. Първата оперативна процедура е била необходима за поставяне на диагноза, а последващата - за предотвратяване на рецидив.

В заключенията и в разясненията дадени в съдебно заседание вещите лица са категорични, че поставената грешна диагноза е свързана със злокачествен туморен процес, какъвто в действителност не се установява. Според експертите при изготвяне на препаратите за изследване е допуснато нарушение на медицинските стандарти, доколкото хистологичните препарати са били покрити с лак, а не с общо приетото като „златен стандарт“ стъклено покритие. В заключенията е посочено, че структурата на двата туморни процеса /доброкачествен и злокачествен/ е сходна, като с оглед необходимостта от даване на точна и вярна диагноза е изготвянето на качествени препарати за изследване, съответно и опит на патолога за разчитане на информацията за тяхното изследване. Използването на покривно стъкло повишава контраста при извършване на микроскопско изследване, като изготвянето на некачествен препарат е предпоставка за даване на неточна или невярна диагноза, с оглед сходната структура на двата туморни процеса. Независимо от отмяната на Наредба №12/04.11.2016г. на МЗ за утвърждаване на медицинските стандарти по „Обща клинична патология“, според вещите лица използването на стъклено покритие е възприетия метод в медицината за изготвяне на хистологични препарати.

От представените по делото медицински документи се установява, че ищцата е била надлежно уведомена и информирана за необходимостта от извършване на операция, във връзка с диагностицирано заболяване, удостоверено чрез подписаното от нея информирано съгласие. Не са ангажирани доказателства, от които да се установяват изложените в исковата молба твърдения за провеждане на неправилно лечение, както и нарушения при извършване на операцията и във връзка с предоставяне на хистологични материали, необходими за провеждане на повторно изследване – „второ мнение“.

Следователно и доколкото по делото е установено погрешно поставена диагноза, в резултата на нарушение и неспазване на медицинските стандарти при изготвяне на хистологичните препарати, то е налице и неправомерно поведение от страна на служителите на ответната болница.

Относно проведеното лечение и извършването на оперативната интервенция, от ангажираните по делото доказателства не се установява неправомерно поведение, изразяващо се в неправилна преценка относно метода на предприетото лечение. Според вещите лица лечението при установен доброкачествен или злокачествен туморен процес включва задължително отстраняване на туморния процес, като пълното му премахване, включително и чрез последващо разширяване на зоната на изрязване е необходим процес, като самото отстраняване на туморния процес е т.нар. “златен стандарт“ при такива заболявания. Пълното отстраняване на тумора е необходимо и при доброкачествен туморен процес, каквато е действителната диагноза на ищцата. В конкретния случай последвалата хирургична намеса е била наложителна, доколкото при изследване на хистологичните препарати, изготвени след операцията, макар и в малко количество, вещите лица са констатирали наличие на клетки със сходен туморен характер, съобразно изготвените проби след биопсията. Осъществената оперативна интервенция е била наложителна с оглед реализиране на правилно лечение.

В заключение и въз основа на доказателствата по делото, настоящият съдебен състав приема, че при диагностициране и проведени във връзка с него изследвания, служители на ответната болница са допуснали нарушения на медицинските стандарти и правилата за добра медицинска практика, в резултата на което на ищцата е поставена неправилна диагноза. Поставянето на грешна диагноза, безспорно представлява нарушаване на правата на пациента, който има право и следва да бъде информиран за диагнозата и характера на заболяването си, съгласно разпоредбата на чл.88, ал.1, т.1 ЗЗ. В резултат на дадената погрешна диагноза, в случая – злокачествено заболяване, ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, тревожност, страх за живота и здравето ѝ.

За установяване на претърпените болки и негативни преживявания по делото са събрани и гласни доказателства - показанията на свидетелите Емилия Кирилова Досева и Георги Владимиров Кючуков /племенник на ищцата/, които съдът кредитира като кореспондиращи на останалия доказателствен материал и възпроизвеждащи непосредствени впечатления относно състоянието на ищцата, след като от служители на болницата ѝ е било съобщено, че е с онкологично заболяване, след операцията, извършена в

ответната болница и в периода след получаване на резултатите от второто мнение по изследванията. Според същите, след поставяне на първоначалната погрешна диагноза емоционалното състояние на ищцата се променило в негативен аспект. Тя изпитвала страх и несигурност за живота и здравето си, но и относно детето си, което тя отглеждала самостоятелно и било на 10 години. Преди да разбере за диагнозата ищцата била динамична социална личност, активно ангажирана в процеса на отглеждане на детето си, а след това, била тревожна, неспокойна и видимо отслабнала. Изпитвала особени притеснения относно отглеждането на детето, изолирала се социално и променила дотогавашния си начин на живот. След резултатите от второто мнение първоначално се зарадвала, но после изпитала съмнение и не вярвала, че не страда от онкологично заболяване.

Съгласно приетото по делото заключение на СПЕ емоционалното състояние на ищцата е било негативно повлияно от погрешно поставената диагноза и от проведеното в последствие оперативно лечение. Ищцата била тревожна, изпитвала страх за живота и здравето си и бъдещето на детето си.

С оглед на така установеното от фактическа страна съдът намира, че присъдената от първоинстанционния съд сума от 15 000 лева е справедлив еквивалент на следващото се обезщетение по чл.52 ЗЗД за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

За да определи този размер съдът отчита, че в резултат на погрешно поставена диагноза от служители в ответната болница ищцата е претърпяла болки и страдания, изразяващи се в тревожност, изпитване на страх за живота и здравето си, предвид диагностицирането ѝ с онкологично заболяване, несигурност досежно бъдещето на детето си. Преживяното от нея е рефлектирало върху психоемоционалното ѝ състояние, като дори след запознаване с резултатите от повторните изследвания, които установявали, че няма злокачествено заболяване, не повярвала и продължила да изпитва притеснения за здравословното си състояние.

Съдът намира, че определеният размер на обезщетението кореспондира с интензитета и продължителността на претърпените от ищцата негативни изживявания и на общественото възприятие за справедливост, както и на икономическата конюнктура към датата на деликта.

По гореизложените съображения предявеният иск е основателен до размер на сумата от 15 000 лева.

Предвид съвпадането на изводите на въззивния съд, с тези на първоинстанционния, решението следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК, в полза на

всяка от страните следва да се присъдят разноси за отхвърлената жалба на насрещната страна. Предвид неоснователността на двете въззивни жалби и еднаквия материален интерес, предмет на обжалване, разноските за заплащане на дължимите държавни такси за въззивното производство следва да останат за страните така, както са направени.

По отношение на разноските за адвокатско възнаграждение:

Д. К. е претендирала и представила доказателства за извършени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 3000лв. По отношение на претендираните от „СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков- Варна“ ЕООД разноси са в размер на 4600лв., насрещната страна е отправила искане по чл.78, ал.5 ГПК.

Предвид изхода от спора, в полза на Д. Г. К. следва да се присъди сумата в размер на 1500лв., представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за осъществената от процесуалния представител защита по подадената от „СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков- Варна“ жалба срещу решението, в частта му, с която е уважен иска. /половината от заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивното производство, общо в размер на 3000лв., съгласно представените доказателства/.

Съдът намира за основателно направеното от насрещната страна искане по чл.78, ал.5 ГПК за присъждане на разноси в по-нисък размер от претендираните от „СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков- Варна“ ЕООД. Настоящото въззивно производство не се характеризира с особено висока фактическа и правна сложност, същото е приключило в едно съдебно заседание, без събиране на нови доказателства, поради което и размера на претендираното адвокатско възнаграждение е прекомерно висок. Отчитайки фактическата и правна сложност на производството, осъществените от адвоката процесуални действия, съдът намира, че в полза на „СБАЛОЗ Д-р Марко Антонов Марков- Варна“ ЕООД, на основание чл.78, ал.3 ГПК за осъществената защита по подадената от насрещната страна въззивна жалба срещу решението, с което предявеният иск е отхвърлен за разликата от 15 000лв. до 30 000лв., следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение, в размер на 1 300лв.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 193/25.02.2025г. на Окръжен съд - Варна, постановено по гр. д. № 1391/2023г.

ОСЪЖДА Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания „Д-р Марко Антонов Марков – Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. Г. К., ЕГН *****, сумата от 1500лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за въззивното производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА Д. Г. К., ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания „Д-р Марко Антонов Марков – Варна“ ЕООД, ЕИК 000090154, сумата от 1300 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за въззивното производство, с вкл. ДДС, на основание чл. 78, ал.3 ГПК.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд с касационна жалба, при условията на чл. 280 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____